

מה שרציתם – קטעים מהספר

פרק 45

(לקראת סוף הספר: רגע של קרבה, אהבה והשלמה בין זיגי לאורנה, אשתו הבוגדנית).

אשתו חזרה בשלוש לפנות בוקר. הדלת הנפתחת העירה את זיגי, ולרגע חשב שהילד נכנס. אבל הוא ראה שהכלב נשאר שוכב למרגלות המיטה. זיגי קם בשקט, הלך על קצות אצבעותיו, נעמד בקצה המסדרון וצפה בה מרחוק, מתוך החושך. היא חלצה את נעליה, השליכה את המעיל על הספה, מזגה לעצמה אמארטו ניגשה למקרר והטילה לתוך הכוס קוביות קרח. זיגי הביט בה היטב במשך כמה דקות ואז, באותה זהירות מופלגת, צעד אחר צעד, ניגש לחדר העבודה שלו, הוציא את המצלמה מנרתיקה, חיבר אליה את העדשה הטלסקופית וחזר לעמדה התצפית במסדרון. אשתו נשענה על פאת השולחן באותה חצי עמידה מרושלת שלה, הכוס בידה ועיניה בוהות לתוך החושך שבו הסתתר. היא מילאה שוב את הכוס ולגמה את הליקר בגמיעות גדולות. זיגי הצמיד את המצלמה לעינו, כיוון אותה אליה, וכשהשיג תקריב מרבי שוטט על גופה בעזרת העדשה הטלסקופית. הוא בדק אותה בדיקה מדוקדקת, מכפות רגליה העטופות בגרבונים ועד למצחה המהורהר, עבר עליה הלוך ושוב כמו היתה קו אופק של ארץ אויב. הוא חיפש ממצאים מפלילים. שאריות. רמזים. אשתו בהתה לעומתו, ישר לתוך עדשת המצלמה, מבלי לראות דבר. עייפות גדולה היתה רשומה בעיניה. לובניהן היו מרושתים בנימי דם. האיפור נמחק מעפעפיה. לבסוף מצא זיגי את הצלקת שבצבצה מתחת לשכבה עבה של מייק-אפ. אולי אותה חיפש. הוא נזכר באותו ערב, כשחיכתה לו בבית ועל פניה חתך זב דם. הוא נזכר איך נכנס בחשאי, כמו פורץ, וקיווה שלא תחקור אותו, שלא תחשוף את בטלנותו. ואז – שני הבדלים במאפרי והסיפור על אותו "מישהו חדש מהמשרד" שליווה אותה הביתה. ואחר כך – הטבעת החדשה, שעות עבודה מאוחרות, שיחות טלפון שקטות מוסתרות בתוך כף יד, עליצות חסרת פשר, מלנכוליה פתאומית, ולבסוף אותה נשיקה לילית עם האלמוני

במכונית. ליבו נצבט. עכשיו לא היתה זאת אותה קנאה, פשוטה, ראשונית, בווערת כמו קדחת. זה היה רגש אחר, מריר אמנם, אך היה בו גם קמצוץ של השלמה. הרי ברור שלא יוכלו להיפרד זה מזה. לא אחרי תשע-עשרה שנה. לא אחרי כל העידן הגיאולוגי הארוך הזה שבמהלכו התקרבו כמו שני איים מרובי מפרצים, זזו לאט-לאט עד שנצמדו, התאמצו להתאים את קווי החוף המשוננים שלהם זה לזה במדויק, התחברו ויצרו יבשת אחת.

שילכו לעזאזל כל אלה הטוענים שזוגיות אנושית מנוגדת לחוקי הטבע! זיגי ניתק את עינו מעינית המצלמה והביט באשתו במלוא גודלה. אני אוהב את האישה הזאת, אמר לעצמו.

הוא יצא מתוך החושך בדיוק כשסובבה אליו את גבה ופנתה לכיור. "אורנה", אמר בשקט. אשתו הסתובבה במהירות ופלטה צווחה מבועתת. הכוס נשמטה מאצבעותיה והתנפצה על הרצפה. היא הצליבה את שתי כפות ידיה על לבה והתנשפה בכבדות.

"מצטער", אמר זיגי. הוא רצה להתקרב אליה ולחבק את מותניה, אבל שברי הזכוכית הפרידו ביניהם.

"אוי כמה הבהלת אותי", אמרה בקול משתנק. "למה אתה לא ישן?"

"חיכיתי לך."

"עם המצלמה?"

"עמדתי במסדרון והבטתי בך בקלז-אפ דרך העדשה הטלסקופית."

היא העלתה על פניה הבעת מוגזמת של תימהון.

"תגיד, מה קרה לך, זיגי? משהו השתבש אצלך בראש?"

"אולי", אמר זיגי.

אשתו פסעה פסיעה אחת הצידה, וזיגי צעק: "לא, אל תזוזי!" הוא הושיט את ידו ותפס

בכתפה. "זהירות, הזכוכיות! את תפצעי את כפות הרגלים."

היא קפאה על מקומה, הצמידה את רגליה ושילבה את זרועותיה על בטנה. "נו, מה

עכשיו?" רטנה.

רסיסי הזכוכית ציירו על הרצפה דגם של שביל החלב. זיגי התכופף כשבידו מברשת ויעה והתחיל לטאטא סביב אשתו טאטוא יסודי ומדויק, ברדיוס הולך וקטן, עד שהתקרב וניקה סביב כפות רגליה. וכל הזמן הזה עמדה מעליו, מתוחה כמו פרימה בלרינה, ראשה מושפל

ועיניה עוקבות אחרי תנועותיו. הוא חזר וטיאטא סביבה, ליקט עוד ועוד שברים תועים, עד שהיה בטוח שכל הכוס המרוסקת נאספה אל היעה.

לבסוף הרים אליה את פניו, והיא חייכה ואמרה, "מה הייתי עושה בלעדך, זיגי בן-ארצי?" ידה תפסה בזנב הסוס שלו ומשכה אותו למעלה.

"קשה להאמין לכמה רסיסים מתפרקת כוס מחורבנת אחת," אמר זיגי. שתזדיין עם מי שהיא רוצה, חשב. אף אחד אחר לא יאסוף רסיסי זכוכית סביב כפות רגליה.

"כן. זה העניין עם כוסות. הן תמיד מפתיעות כשהן נשברות," אמרה אשתו.

היא יצאה מהמטבח, והוא שמע אותה נכנסת לשירותים. מושב אסלה נפל בנקישה. הוא ידע שלא תסגור את הדלת.

"אז איזה מין יום היה לך היום?" צעקה אליו לאורך המסדרון.

זיגי צייר אותה בדמיונו יושבת שם זקופה ועל פניה הבעה מהורהרת. אחר כך התענג על צלצול הזרזיף שהדהד בכל הבית.

"דוד שרול היה כאן," ענה לה בצעקה, "הוא הצטער שלא פגש אותך."

היא הורידה את המים.

"מה שלומו?"

"אמרתי לו שאת עסוקה מעל לראש."

פתאום, בלי שום סיבה ברורה, התמלא זיגי אושר. הוא התבונן סביבו וסימן את כל הדברים היפים שהיו שם בתוך המרקם האפור של חייו. שלוש בננות שכבו מכורבלות בקערת הפירות. השתברויות של אור התנדנדו על פניו של הנוזל הענברי שבבקבוק. פוקס טרייר ישן על שמיכת צמר בלויה, ותחת עפעפיו הסגורים התרוצצו חלומות.

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, © 2013 כל הזכויות שמורות